

1.

A închis ușa fără zgomot și a străbătut cu pași grăbiți coridorul. Ajungând la scară, a început să coboare treptele două câte două. Dormise puțin și prost. Când se culcase, oprise ventilația al cărei bâzâit enervant o împiedica să adoarmă. O idee nefericită. Se trezise de câteva ori scaldată în sudoare, cu senzația acută că se sufocă. Băuse prea mult noaptea trecută. Fumase prea mult. Avea un gust neplăcut în gură și își simțea capul greu.

„O porcărie!” a exclamat cu glas tare și a intrat în holul hotelului. Încăperea vastă zăcea pustie, cufundată într-o liniște deplină. Nici măcar la recepție nu se afla cineva. Recepționarul dormea, probabil, aciuیت pe vreuna dintre canapelele confortabile din hol. A privit cu ochi înțețoșiți ceasul de pe perete. Cinci și douăzeci și cinci de minute. Toată lumea dormea, în afară de ea.

A oftat și a ieșit în grădina interioară, nu foarte mare, mărginită pe trei părți de zidurile albe ale clădirii. A respirat cu aviditate aerul răcoros. Meșele din bambus, răspândite pe sub palmieri, erau pline cu pahare murdare și scrumiere, debordând de mucuri de țigară. Personalul de serviciu nu se trezise încă. În schimb, zecile de păsărele zgomotoase, care veneau seara să se culce pe ramurile încovoiate de greutatea ciorchinilor de flori ale boschetelor de bougainvillea, dispăruseră.

A trecut pe lângă bar și a intrat în parcul hotelului. *Regency* nu era un hotel de lux, însă grădina care-l înconjura era magnifică. Diverse specii de palmieri, conifere de climă caldă, arbuști încărcăți cu flori viu colorate, răspândind în jur arome exotice, senzuale, ierburi îmbălsămate și nenumărate pisici. Una dintre ele, de culoare roșcată, veni și se frecă de

picioarul ei, privind-o fix cu ochii mari, de culoarea chihlimbarului, apoi scoase un mieunat moale și dispăru printre ierburile înalte. Alexa a zâmbit amuzată. Se simțea deja mai bine. Îi plăceau pisicile. O înțelegeau, iar ea le înțelegea pe ele. Le uea un fel de camaraderie misterioasă. Remarcase că întotdeauna, când nu se simțea bine sau era tristă, apărea o pisică dornică s-o consoleze. Continuând să zâmbească, a grăbit pasul. Dorea să ajungă cât mai repede la mare.

Restaurantul din capătul dinspre plajă al parcului i-a apărut pe neașteptate în față. Și-a scos sandalele și a pășit pe nisipul rece. Șezlongurile și saltelele, împrăștiate alandala sub umbrelele ponosite, din frunze uscate de palmier, rămăseseră așa cum le lăsaseră turiștii care obișnuiau să-și petreacă o parte a nopții pe plajă, sub cerul înstelat. Hârtii, pahare de plastic și mucuri de țigară amplificau dezordinea. Batrin, paznicul de noapte, nu se zărea nicăieri. Alexa a surâs. Tunisianul tânăr, care cu două zile în urmă o informase cu un ton decis că vroia să se însoare cu ea, dormea dus în brațele vreunei cuceriri de ultimă oră. Brațele nu aparțineau în nici un caz unei rusoaice. Batrin dorea cu ardoare să emigreze, dar nu în Rusia. Cel mai probabil, era împreună cu o nemțoaică puțin mai coaptă.

A ridicat privirea și a zărit apa nemișcată a mării, care forma o oglindă uriașă, de culoare azuriu-argintie, sub soarele lipsit încă de vigoare. Liniștea era desăvârșită. Nici o adiere de vânt, nici un strigăt de pescăruș. Și-a scos rochia și a lăsat-o pe un șezlong. S-a dus la mal și s-a așezat pe nisipul ud. A rămas un timp cu privirea ațintită asupra apei transparente, în care se scâldau doar razele soarelui. Roiuri de pești minusculi înotau lin, în toate direcțiile, rupând nepăsători firele aurii ale năvodului luminos aruncat de astrul de pe cer pentru a face prizonieră marea cea fără de stăpân.

S-a ridicat și a intrat în apă. Înainta încet, fără zgomot, lăsându-se pradă treptat îmbrățișării răcoroase. Când apa i-a ajuns până la bărbie, a rămas nemișcată. Simțea cum trupul îi devenea ușor, fluid, se dizolva, dispărea, unindu-se cu elementul acela primordial. A tresărit. O mușcase ceva de gleznă. Un pește. Vraja se rupsese. A scuturat piciorul și a început să înoate cu mișcări viguroase spre larg. Nu după mult timp, s-a întors la țarm.

Oboseala îi trecuse. Se simțea bine, alertă. Promițându-și în gând să nu mai bea niciodată mai mult de două pahare, decise să se plimbe pe mal. Porni spre dreapta, spre baraca în jurul căreia se odihneau bărci cu motor, ski-jet-uri, parașute, în fine, toate cele necesare unei vacanțe de tip sportiv. Încă din ziua precedentă se gândise să închirieze o parașută. Dorea să vadă cât o costă. Plaja era, în continuare, pustie. S-a apropiat de construcția din scânduri, acoperită cu frunze de palmier, purtând numele pompos de „bază pentru sporturi nautice” și s-a oprit în fața panoului pe care erau afișate prețurile diverselor activități. Pustiu și acolo. Nici măcar bătrânul tunisian, tartorul șef al bazei, nu-și făcuse apariția. Și-a amintit că nu de mult începuse Ramadanul și că, în timpul sărbătorii, localnicii se culcau foarte târziu. Strâmbă ușor din buze. Prețurile i se păreau cam pipărate. „Nemții și rușii distrug totul!” a exclamat în gând și a întors privirea spre locul unde, sub o prelată, se aflau parașutele. Vroia să vadă dacă cea cu triunghiuri albastru-indigo și violet era acolo. Acea îi plăcea cel mai mult.

S-a apropiat de grămada de parașute și a ridicat un colț al prelatei. A scos un țipăt înăbușit și i-a dat drumul. Ochii ei mari, verzi, priveau hipnotizați în gol. „Nu se poate!” a exclamat Alexa Vancea și a hotărât să ridice din nou prelata. A apucat foaia grea, de pânză cauciucată, cu ambele mâini și, tremurând din tot corpul, a tras-o cu o mișcare bruscă în sus. Corpul pe jumătate gol al femeii, mutilat de răni urâte, năclăit de sânge închegat, zăcea chircit între două parașute. Una, cu romburi divers colorate, cealaltă, sinilie ca un cer de vară. Chipul îi era ascuns sub șuvițele îmbibate cu sânge ale părului odinioară blond. Cu un gest reflex, a lăsat prelata să cadă.

Alexa a închis ochii, a strâns pleoapele cu putere și s-a întors cu spatele. Își simțea trupul rigid, rece ca un sloi de gheață. Dorea să plece imediat de acolo. Să fugă. Să nu vadă. Să nu știe. Picioarele rămăneau însă înțepenite în nisip, nerăspunzând comenzilor creierului. Pur și simplu, nu reușea să le miște. O cuprinse o spaimă profundă. „Oare am paralizat?” s-a întrebat în mod absurd în gând. Nu, pentru că atunci s-ar fi prăbușit. Deschise gura, încercând să strige după ajutor. Nu reușea să scoată nici un sunet. Brusc, își reaminti exercițiile de respirație. 1, 2, 3, 4, inspiră. 1,

2, 3, 4, expiră. Inspiră. Expiră.

A durat un timp. Mult. Puțin. Habar nu avea. A făcut un pas, apoi încă unul. A început să alerge. S-a trezit în holul hotelului, în fața ghișeului de la recepție. Nu știa cum ajunsese acolo. Receptorul, tânăr și foarte brunet, o privea intrigat.

– Cu ce vă pot ajuta? a auzit ca prin vis Alexa vocea bărbatului.

2.

Polițiștii își făcuseră apariția cu puțin înaintea orei șapte. Alexa Vancea îi condusesese imediat la baza pentru sporturi nautice, răspunzând pe drum numeroaselor întrebări lipsite de sens, după părerea ei. Cum se numea? Câți ani avea? Unde locuia? Când sosise la Hammamet? Era singură? De ce se afla pe plajă la ora aceea? Și tot așa. Nici o vorbă, însă, despre cele văzute. Pe țârm, nu departe de baraca din scânduri, cei trei băieți care lucrau la bază se agitau frenetic, încercând să împingă în apă o barcă mare, cu motor. Zărind polițiștii, se opriră brusc din lucru, privindu-i nedumeriți. Alexa îl trase de mânecă pe polițistul din dreapta ei, îi arătă cu un gest nervos grămada acoperită cu o prelată din fața barăcii, apoi se opri și se întoarse cu spatele. Cu toate că își revenise oarecum din șocul descoperirii macabre, făcute în zorii zilei, nu avea nici cea mai mică dorință să revadă scena. Nu după multă vreme, vacarmul din spatele ei îi dădea de știre că lucrurile intraseră în normal. Polițiștii văzuseră cadavrul și se vor ocupa de el. Rolul ei se terminase. Alexa Vancea s-a îndepărtat în grabă printre șezlongurile răspândite pe plaja în continuare pustie.

Acum, era ora trei după-amiaza și bâzâitul neîntrerupt al instalației de aer condiționat îi accentua durerea de cap. Exasperată, s-a ridicat din pat și a închis-o. A dat la o parte perdelele groase de catifea, a deschis ușa balconului și a ieșit. Valul de aer fierbinte a luat-o prin surprindere. S-a retras grăbită în cameră și a închis ușa. A scos o sticlă cu apă din minibar, a deschis sertarul mesei de toaletă, a luat borcanul, lingurița, un pahar de plastic și a început să-și pregătească un nescafe. A pus două lingurițe pline vârf cu cafea solubilă în pahar, a adăugat câteva picături de